

Người Vợ Mắt Tích

Hoàng Hải Thủy

— 5 —

— Chào bà... Thưa bà tôi muốn gặp cô Phụng... Cô Kim Phụng, nữ ca sĩ Kim Phụng. Một bà nạ dòng độ năm mươi tuổi, to béo, sắc da tai tái, nhờn nhờn như sắc da Tú Bà được tả trong Truyện Kiều – khi nghe tôi nói đến ba tiếng “nữ ca sĩ...” làm cho tôi hiểu ngay rằng tôi đã làm khi nói đến tên Kim Phụng sau cái chức vụ “nữ ca sĩ” không thành danh của nàng. Bà nạ dòng này có vẻ ghét ba tiếng nữ ca sĩ không cần dấu điểm. Bà ta không phủ nhận mà cũng không công nhận rằng đây là nhà của cô Phụng. Nhưng bộ mặt khó đăm đăm của bà ta cho tôi thấy rõ ràng bà không ưa người lạ tới đây hỏi về cô Phụng. Tôi không thể biết bà này có phải là bà mẹ của người mà tôi đang đi tìm hay không. Bà ta không đáp thẳng vào lời tôi hỏi, bà hỏi lại tôi:

— Ông là ai?

Giọng nói thô lỗ và cho tôi nghĩ rằng người đàn bà này sẵn sàng và dễ dàng tỏ ra rất tục tằn và phũ phàng về lời nói khi bà ta muốn. Nhưng tôi không thấy ngán gì hết. Sau cơn khủng hoảng chán đời hôm qua, tôi trở về khách sạn và ngủ một giấc dài suốt đêm... Con người ta vẫn thường có những kho chứa năng lực và can đảm mà con người ta không biết là có. Sau một cơn chán đời khủng khiếp, người ta tự nhiên lại thấy có sức sống, muốn sống, có can đảm để đương đầu đối phó và ý chí ham muốn chiến thắng mọi gian lao, thử thách. Nếu kho năng lực và can đảm đó cạn đi, con người chán đời tất phải tự tử. Như tôi chẳng hạn. Bây giờ đây tôi hiểu tại sao có những kẻ chán đời tự tử và có những kẻ chán đời không tự tử mặc dầu họ, lúc thường, cũng có những can đảm ngang nhau và những nỗi khổ sở, đau đớn của họ cũng chỉ lớn, sâu ngang nhau. Vì tôi còn sống đến sáng ngày hôm nay là nhờ kho dự trữ can đảm của tôi chưa cạn. Sáng nay, tôi như có một nguồn năng lực mới tinh. Tôi cảm thấy trẻ lại, hăng hái, sẵn sàng chiến đấu. Tôi không còn do dự gì nữa. Bất chấp những khó khăn trong cuộc đi tìm Ngọc, tôi nhất quyết tìm nàng cho bằng được. Tôi không kể gì đến chuyện nàng dẫu tôi nhiều chuyện mà đáng lý ra nàng phải nói cho tôi biết, tôi không cần biết đến lý do tại sao nàng lại dẫu tôi, tôi chỉ biết chắc chắn có một điều là tôi yêu Nàng – tôi chỉ yêu có một mình Ngọc trên cõi đời này – vắng nàng, không có nàng, tôi không thể nào sống được...

Sáng nay, tôi biết chắc chắn rằng tôi sẽ đi tìm Ngọc, tìm cho kỳ thấy dù tôi có vì thế mà phải giết người, tôi cũng vẫn làm. Nếu cảnh sát tỏ ra bắt lặc hoặc vì lý do nào đó họ không chịu tìm Ngọc cho tôi, tôi sẽ đi tìm một mình. Tôi sẽ chiến đấu một mình. Nếu anh thầy bói sáng, bịp, làm trò quỷ thuật để móc của tôi bốn trăm đồng bạc hôm qua – kể ra thì anh ta lấy bốn trăm đồng cũng đáng, tôi vẫn chưa đoán biết, và tôi chắc nhiều người có học đã tới coi anh ta làm xiệc cũng như tôi đều biết là anh bịp bằng cách đọc trộm tờ giấy viết tên tuổi bỏ vào cái hộp sắt nhưng không biết là anh ta lấy tờ giấy đó ra lúc nào, lấy ra bằng cách nào – nếu anh thầy bói đó nói đúng là ở đời này có số mệnh và cuộc đời chúng ta bị chi phối bởi số mệnh, con người không thể nào cưỡng lại được số mệnh, thì tôi chiến đấu luôn cả với số mệnh. Định mệnh đã an bài... cái gì cũng được, nhưng định mệnh không thể an bài rằng số kiếp tôi phải xa cách người tôi yêu dẫu nhất đời. Không, làm gì lại có cái định mệnh kỳ cục như vậy. Nếu Ngọc không yêu tôi, nếu chúng tôi không yêu nhau, định mệnh an bài cho chúng tôi xa nhau... Được. Nhưng hai chúng tôi yêu nhau kia mà? Làm gì có cái chuyện hai người đàn ông, đàn bà yêu thương nhau mà lại bỏ nhau bao giờ?

Sáng nay, đột nhiên một niềm tin tưởng mới đến với tôi. Niềm tin mạnh mẽ, rào rạt. Tự nhiên tôi cảm thấy là tôi sẽ tìm ra được vợ tôi, Ngọc đang lâm nguy, nàng phải xa tôi vì một sự ép buộc nào đó nhưng rồi tôi sẽ tìm lại được nàng. Cuộc xa cách và đi tìm này chỉ là một cuộc thử thách cho tình yêu của chúng tôi, coi chúng tôi yêu nhau đến là chừng nào. Trưa hôm qua tôi nhớ trong lúc say rượu và tránh mưa trong hiên Nhà Bưu Điện, ngồi nhìn sang công viên trước Vương Cung Thánh Đường và thấy tượng Đức Mẹ trắng muốt và tỏ lộ hào quang như nước mưa không rơi được vào mình Bà, tôi có lẩm nhẩm đọc bài Kinh Kính Mừng mà tôi đã học với dụng ý để làm cho vợ tôi vui lòng, cho nàng biết là vì nàng, tôi chú ý tới tôn giáo của nàng dù rằng tôi không tin. Phải chăng dù tôi không cầu xin nhưng Đức Bà đã biết, đã nghe thấy nỗi đau đớn và hy vọng của tôi nên Đức Bà đã giúp tôi có được nỗi yêu, tin và nguồn can đảm mới hôm nay? Phải, biết đâu đấy? Đức Bà Hằng Cứu Giúp mọi người kia mà. Ai khổ là Đức Bà cứu giúp, cứ gì phải đến xin van? Đức Bà là người mẹ hiền của nhân loại. Mẹ hiền thấy con đói khát, lạnh, là cho con được no ấm, mẹ hiền đâu có cần phải chờ con lên tiếng khóc hay van xin đâu? Có lẽ thế... Chắc chắn thế.

Sáng nay, khi ngủ dậy, trái với sự ước đoán của tôi nếu đêm qua tôi còn đủ tâm trí để mà ước đoán về tình trạng tinh thần của tôi ngày hôm sau, tôi trở dậy và thấy đói, cảm thấy muốn ăn nhiều. Tôi gọi mang cà phê lên phòng. Cùng với khay cà phê, chú bồi phòng mang đến cho tôi một phong thư đề tên tôi: Ô. Hoàng Tuấn, Khách sạn Continental. Bì thư có hàng chữ: Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia, Bộ Nội Vụ. Và thư do Thượng sĩ Bái viết. Thượng sĩ Bái cho tôi biết rằng thừa lệnh của Thượng cấp của ông là Thiếu Tá Đặng Như Trịnh, Chánh Sở Truy tầm, ông đã tìm được địa chỉ của cô Trần Thị Kim Phụng. Nhưng đây chỉ là một địa chỉ cũ. Vào năm 1954, cô Trần Thị Kim Phụng ngụ tại số nhà 805 đường Tây Sơn. Với những nét chữ viết nhỏ và uyển chuyển như chữ đàn bà, Thượng sĩ Bái tỏ ý lấy làm tiếc ông đã không tìm được cho tôi địa chỉ hiện tại của cô Kim Phụng, nhưng ông hy vọng rằng cái địa chỉ cũ đó cũng có thể giúp ích cho tôi được.

Ăn sáng xong, một bữa ăn sáng ngon lành, tôi xuống đường gọi tắc xi bảo đưa tôi tới đường Tây Sơn. Một căn nhà thường, không lớn lắm cũng không nhỏ hoặc tồi tàn hay sang trọng gì lắm. Có thể cô Kim Phụng không còn ở đây nữa nhưng người đàn bà này rất có thể là một người thân của cô ta. Đây có thể nói là lần đầu tiên trong cuộc đi tìm vợ của tôi ở Sài Gòn, tôi thấy và gặp một sự việc trôi chảy, ăn khớp. Đây là lần đầu tiên tôi được người ta trả lời chứ không chỉ gặp toàn những người không biết gì như những lần trước. Tôi thân nhiên đáp câu hỏi của bà nạ dòng:

- Tôi muốn gặp cô Kim Phụng có việc riêng. Tôi là chồng một cô bạn thân của cô Phụng ...

Chính tôi khi nghe tôi nói câu đó tôi cũng phải ngạc nhiên về sự thân nhiên của tôi, tôi thân nhiên nói tới một người mà trước đó 24 tiếng đồng hồ, tôi không biết là có liên hệ với vợ tôi, đến một người mà mới hôm trước, khi nghe nói tới, tôi đã tưởng tượng là một người mà tôi sẽ không bao giờ gặp mặt, không bao giờ thèm hỏi đến, thèm đi tìm. Vẫn vẻ mặt khó khăn, vẫn giọng nói đầy ác cảm gần như là hỗn xược ấy, người đàn bà mập bự lại hỏi buông xõng:

- Chồng ai?

Tôi do dự. Không biết tôi nên nói tên Như Ngọc hay nên dấu? Nói và dấu đằng nào lợi, đằng nào hại? Biết đâu cô Kim Phụng, người mà tôi đi tìm đây, lại chẳng có liên can đến trường hợp mất tích của vợ tôi...? Có thể lắm chứ? Không nghi ngờ quá đáng, không nhìn đâu cũng thấy có kẻ thù, tôi cũng nên đề phòng. Tôi biết rằng dù muốn dù không, tôi cũng phải nói, phải tiết lộ ít nhiều. Nếu không, người đàn bà này sẽ không cho tôi biết gì hết. Bà ta còn đa nghi và đề phòng hơn tôi nhiều. Rất có thể là cô ca sĩ huyệt Kim Phụng có làm ăn những chuyện gì phạm pháp nên bà này không muốn nói hớ những gì mà bà ta nghĩ là có hại cho người lạ hay biết. Có thể là bà ta nghĩ rằng tôi là người của cảnh sát đi dò hỏi. Tôi cười như đây là một chuyện rất thường để nói:

- Vợ tôi trước kia là bạn rất thân của cô Kim Phụng. Vợ chồng tôi lên Nam Vang làm ăn từ lâu mới về đây. Tôi xin lỗi... có phải bà là ...

Nét mặt bà ta có vẻ dịu đi, bà gạt đầu trước khi tôi kịp nói hết:

- Tôi là mẹ nó ...

Tôi cố vồn vã:

- Dạ... xin chào bà ...

- Thế thì chắc ông là chồng của cô... Ngọc phải không? Tôi có nghe con bé nhà tôi thỉnh thoảng nói đến cô Ngọc lấy chồng ở trên Nam Vang... Có lần con bé nhà tôi nó nói nó muốn lên trên đó làm ăn nên tôi mới biết...

Tôi ngạc nhiên. Bà mẹ của cô Phụng nói thẳng ngay đến tên vợ tôi trong lúc tôi muốn dấu. Như vậy có nghĩa là cô Kim Phụng hiện nay có thể làm một hai công việc gì đó bất hợp pháp, nhưng cô ta không có dính líu gì đến vụ vợ tôi mất tích hết. Linh tính của tôi báo cho tôi biết là tôi có thể nhờ cậy nhiều ở Kim Phụng trong việc đi tìm Ngọc. Tôi vội nhận ngay:

- Thừa phải. Vợ tôi là... cô Ngọc, bạn thân cũ của cô Phụng. Thừa bà vợ tôi cũng có nói đến cô Phụng luôn... Cô Phụng có ở nhà không ạ? Tôi cần gặp cô ...

Tôi lại thấy bà mẹ của Phụng tỏ vẻ ngần ngại, do dự, đề phòng như là có một cái gì đe dọa đến Kim Phụng nếu nơi cư ngụ của cô ta bị tiết lộ với người lạ. Bà mẹ Phụng suy nghĩ và tỏ ra bối rối đến vài giây đồng hồ mới nói:

- Em nó không có ở đây. Ở đây chỉ có mình tôi thôi ...

- Bây giờ cô ấy ở đâu, bà cho tôi địa chỉ để tôi đi tìm cô ...?

- Tôi cũng không biết là nó ở đâu nữa. Em nó ở lang bang lắm... Chỉ thỉnh thoảng nó về thăm tôi thôi...

- Nếu bà không biết, chắc là các cô bạn của cô phải biết chứ? Bà làm ơn cho tôi biết nhà vài cô bạn của cô để tôi đến hỏi thăm ...

- Ông cần gặp nó có chuyện gì gấp lắm không ông?

- Dạ cũng khá gấp... Nhưng tôi cần gặp mặt cô mới được ...

Tuy vóc dáng to béo, nặng nề nhưng bà mẹ của cô Kim Phụng cũng không phải là người đàn độn. Bà ta quyết định khá nhanh:

- Như vậy thì tiện cho ông nè... Ông cho tôi biết số nhà ông đi, tôi sẽ nhắn nó tới gặp ông ...
- Tôi hiện ở khách sạn, e cô ấy tới đó tìm tôi không tiện ...
- Không sao đâu ...

Như biết là mình nói lỡ, bà ta sửa ngay:

- Không sao. Nó sẽ hẹn gặp ông ở nơi khác. Can gì nó cứ phải tới khách sạn tìm ông mới được. Ông cứ ghi số phòng và cả số điện thoại khách sạn nữa ...

Bà này có vẻ văn minh và sáng trí hơn là tôi tưởng. Tôi biết là bà ta muốn dấu chỗ ở cô con và tôi chỉ còn một cách hay nhất là làm theo lời bà ta bảo: để địa chỉ lại.

Tôi rút ví lấy tấm danh thiếp ghi tên khách sạn và số điện thoại cùng với hàng chữ vẫn tắt: "*Xin cô cho tôi gặp gấp. Có chuyện có can hệ tới tính mạng của Ngọc. Tôi chờ cô. Chồng của Ngọc*".

Trao tấm thiếp cho bà mẹ của cô Kim Phụng và khi ngồi trên tắc xi đi trở về rồi, tôi mới nghĩ xa hơn và tôi lại cảm thấy lo sợ. Làm sao tôi có thể biết chắc được rằng cô Kim Phụng, người dính líu đến vụ chiếc xe hơi lấy trộm mà tôi chưa hề biết mặt, biết người – tôi vẫn tin rằng cô Kim Phụng, ca sĩ hệt, mới là người quen thân với tên vô lại có cái tên Tây lai căng là Paul Văn, tôi có cái thành kiến coi cô ta là một người thiếu nữ không được đàng hoàng ngay từ khi nghe Thiếu tá Trịnh nói đến vụ chiếc xe – làm sao tôi có thể biết chắc được rằng người đó không dính líu gì đến vụ vợ tôi mất tích? Trong vụ này, khi Ngọc có thể bị bắt cóc – Huy ơi, tôi tin chắc rằng Ngọc bị bắt cóc rồi – tất cả mọi người quen thân sơ với nàng ở Sài Gòn đều có thể liên can, tôi phải nghi ngờ và đề phòng tất cả mọi người quen biết thân sơ với Ngọc. Nếu quả cái nhà cô Kim Phụng đáng nghi đó có liên can hay có chân trong tổ chức bắt cóc vợ tôi mà tôi lại cho cô ta biết là tôi đến tìm cô ta thì tôi đã dạt vô cùng. Cô ả sẽ thông báo ngay cho đồng lõa của cô ả biết. Nhưng sau phút lo sợ đó, tôi lại bình tĩnh và suy nghĩ khác. Cứ cho là Ngọc bị bắt cóc đi, và cứ cho là cô Kim Phụng đó chân trong bọn bắt cóc Ngọc đi – ta đặt giả thuyết tạm như vậy – chúng bắt cóc với mục đích gì? Chắc chắn không phải là vì mục đích chính trị rồi. Chỉ còn bắt cóc để tống tiền. Và nếu quả thực Ngọc bị bắt cóc để tống tiền thì tôi là người trước hay sau, sớm hoặc muộn, cũng sẽ được bọn bắt cóc tiếp xúc để tôi nộp tiền chuộc cho chúng. Và nếu quả thực cô Kim Phụng có chân trong tổ chức bắt cóc đó, càng hay, vì nhờ có cô ta, tôi sẽ được tiếp xúc sớm hơn, tôi sẽ chóng được gặp lại Ngọc hơn. Tôi thực sự không ngờ, tôi lại được tiếp xúc với Kim Phụng mau đến vậy.

Tôi trở về khách sạn và thấy trời nóng, tôi vào nằm trong bồn tắm cho mát. Khí hậu Nam Vang tuy vậy mà cũng có khác với khí hậu Sài Gòn. Nam Vang mát hơn và tôi đã quen với khí hậu đó. Cái nóng và cái oi bức của Sài Gòn mùa mưa làm cho tôi khó chịu. Tôi đang nằm dài trong bồn tắm thì chuông điện thoại reo. Tôi chỉ nghĩ có hai người gọi đây nói đến cho tôi. Một người là Huy, người thứ hai là Thiếu tá Trịnh. Tôi ngạc nhiên khi nghe giọng nói lạ của một thiếu phụ.

- Phải phòng ông Hoàng Tuấn không?
- Phải tôi đây. Ai đó ...?
- Tôi... Tôi... Vân Hà đây ...
- Cô Vân Hà ...? Xin lỗi... tôi không được quen ...

Người thiếu phụ như vội vã, như sợ hãi, nàng ngắt lời tôi:

- Sáng nay ông đến nhà má tôi tìm tôi mà ...?
- Cô Kim Phụng ...?
- Tôi đây... Tôi là Kim Phụng đây... Tôi đổi tên là Vân Hà...

Giọng nói của cô Kim Phụng ngày trước nay đã đổi lại là Vân Hà có những âm thanh thô và hạ tiện dù là nghe qua điện thoại. Nghe giọng nói ấy và nhớ lại về người cùng giọng nói của bà mẹ cô ta, tôi không cần phải đoán nhiều và không cần sử dụng đến thành kiến, cũng biết ngay con người của cô ta. Nói khác đi, chỉ cần nghe giọng nói của cô Vân Hà, tôi đã biết ngay cô ta thuộc loại đàn bà hạ tiện, vô học. Tôi chợt thấy hiện ra trước mắt tất cả cái đẹp, cái cao sang, thanh lịch, học thức của Ngọc và tôi lấy làm lạ tại sao một người đẹp, sang, có học như Ngọc lại có thể giao du – dù đó là thời trước – thân mật với một cô bạn hạ tiện đến như cái nhà cô ca sĩ hệt đổi tên này. Vân Hà hấp tấp:

- Ông cần gặp tôi có việc gì vậy?

Tôi đáp ứng và tôi cũng vội vàng không kém gì cô ta. Tôi như sợ rằng cô ta vì một lý do nào đó cắt đứt cuộc nói chuyện bằng điện thoại này và tôi lại phải khổ công đi tìm cô ta lần nữa:

- Tôi mừng quá... Tôi... tôi cần gặp cô lắm... May ra cô có thể giúp được tôi... Cô Kim Phụng này... À... Xin lỗi... Cô Vân Hà... Tôi cần gặp cô, nhưng tôi cần gặp mặt cô... Cô cho tôi được gặp cô ở đâu đi... Tùy cô hẹn... Tôi đến ngay... Tôi có việc cần gặp cô gấp... gấp lắm ...

Vân Hà hỏi tôi một câu ngắn và gọn:

- Ngọc có cùng về Sài Gòn với ông không?

Không hiểu vì một lý do nào, vì linh tính hay vì cái gì khác – Huy ơi, tôi không thể giải thích được tại sao mặc dầu mới trước đó ít phút, tôi nghi rằng người đàn bà xa lạ này có dính líu đến vụ Ngọc mất tích – khi nghe cô ta hỏi như vậy, tôi tin ngay rằng cô ta không giả vờ, không đóng kịch. Tôi tin rằng Vân Hà không hay biết gì hết về chuyện Ngọc mất tích ở Sài Gòn. Tôi tin ngay như vậy. Tôi thật là một kẻ đa nghi – tôi chỉ mới trở thành đa nghi từ ngày Ngọc mất tích, nghĩa là từ ngày tôi đau đớn – nhưng đồng thời, tôi cũng thấy rõ tôi không thể là một người dò xét, có tài dò xét, đoán biết lòng người, vì chỉ cần nghe Vân Hà hỏi có vậy thôi, tôi đã tin ngay rằng cô ta không biết gì hết về chuyện Ngọc mất tích. Nên tôi trả lời ngay, với một sự ngây ngô khờ dại:

- Ngọc mất tích rồi... Chính vì Ngọc mất tích nên tôi mới cần gặp cô.

- Mất tích? Cái gì ...? Tôi không hiểu ...

- Tôi sẽ gặp cô và nói hết để cô hiểu. Tôi có thể gặp cô ở đâu? Ở nhà cô được không, cô Vân Hà?

- Ở nhà tôi hả ...?

Vân Hà ngừng lại. Mặc dầu đang nói với nhau qua máy điện thoại và chưa hề gặp mặt cô Vân Hà lần nào, trong giây phút im lặng đó, tôi cũng biết chắc là cô ta đang làm một điệu bĩu môi không có duyên mấy.

Cô ả nói tiếp:

- Ông đến nhà tôi không tiện đâu. Không nên... Chồng tôi nó... Nó đi làm cả ngày, nó không muốn thấy có đàn ông đến nhà thăm tôi ...

Lời nói của Vân Hà về người đàn ông mà cô ả gọi là chồng không làm cho tôi ngạc nhiên, người có giọng nói như vậy chắc chắn phải nói về chồng mình như vậy. Và tôi chắc người đàn ông nào lấy cô ả làm vợ cũng không phải là người đàng hoàng gì cho lắm. Tôi chỉ ngạc nhiên tại sao một thiếu phụ đẹp, sang, học thức như Ngọc mà lại có thể có một thời kết bạn với một người như cô Vân Hà. Tôi cảm thấy tôi sẽ bất lịch sự nhiều hơn cô Vân Hà, nếu tôi cứ nhất định đòi tới nhà cô ta.

- Vậy thì cô thấy tôi có thể gặp cô ở đâu? Tôi cần gặp cô lắm. Cô bảo tôi đi tới đâu là tôi tới đó.

Lại im lặng vài giây. Chắc cô Vân Hà lại làm điệu với cái ống nói.

- Ông có thể chờ tôi lúc năm giờ chiều nay ở nhà hàng Casino.

- Nhà Hàng Casino ...? Nhà hàng ấy cũng ở gần đây, cô quá bộ tới Continental có hơn không? Nhà hàng Continental còn lịch sự hơn nhiều. Tôi lại chưa được gặp cô lần nào, tới đó làm sao tôi tìm ra được cô?

- Tới Continental ấy à?... Ồ... không được đâu. Tôi có nhiều người quen ở đấy lắm ...

Nói tới đây, Vân Hà dừng lại để cười. Tiếng cười rinh rích nghe rõ qua máy. Cô nàng làm như mình là một người đàn bà lịch sự có nhiều người quen ở khách sạn lớn này và không dám tới đó gặp người lạ sợ mang tiếng.

-... Ông lại có phòng ở ngay đó nữa... Người ta có thể ngờ... nọ kia ...

Cô ả nói thẳng ra những điều mà người đàn bà lịch sự, có học không bao giờ nói. Càng nói chuyện lâu với cô này, tôi càng thấy rõ nỗi nghi ngờ của tôi hiện thành sự thật: Cô Vân Hà, bạn cũ của vợ tôi không phải là một người đàng hoàng. Tôi đành nói:

- Để tôi tới Nhà Hàng Casino chờ cô vậy. Nhưng tôi cần gặp cô gấp lắm... Cô có thể đến sớm hơn được không?

-... Không thể sớm hơn được... – Cô ả lại cười rinh rích – ... đến bốn giờ tôi mới ngủ dậy... Còn cho tôi tắm rửa, sửa soạn tí chút cho coi được chứ ...

-... Nhưng làm cách nào tôi nhận ra được cô?

- Tôi sẽ nhận ra anh ...

Cô ả chuyển tôi từ “ông” xuống “anh” thật nhanh và tự nhiên. Tuy chưa gặp nhau lần nào nhưng qua giọng nói của cô, tôi có cảm tưởng như tôi đã quen cô ta tự lâu lắm rồi, hoặc cô ta biết nhiều về tôi lắm vậy.

-... Anh chỉ cần cầm ở tay tờ báo... Tờ Phụ Nữ... số mới nhất... là tôi nhận ra anh... Yên chí ...

Nàng kết thúc cuộc nói chuyện bằng một câu tiếng Pháp: “À tout à l'heure, mon cher... Au revoir ...” với một giọng đằm khúng khiếp quá đến nỗi phải một phút sau tôi mới hiểu là nàng nói gì. Và tôi thở ra một hơi dài khi hiểu: “À thì ra cô ả nói tiếng Pháp với mình ...”

Tôi hoang mang từ đó đến chiều. Tôi sẽ đến nhà hàng Casino, một nhà hàng nổi tiếng là có nhiều khách lính Tây trước đây. Không biết bây giờ nhà hàng đó có thay đổi nhiều không, nếu có cũng như trước thì bây giờ, thay vì những người lính Pháp, ở đó sẽ có những người lính Mỹ và những cô gái Việt tới đó vẫn là loại gái làm

tiền cũ. Chưa gặp mặt Vân Hà, tôi đã biết rõ cô ta là hạng người nào rồi. Rồi tôi đi đến ngay một kết luận là giữa Ngọc và người có cái tên là Kim Phụng, nữ ca sĩ huyệt, và bây giờ vẫn là nữ ca sĩ huyệt mà đổi tên là Vân Hà đó không hề có liên lạc bằng hữu gì hết. Hai người như thế không thể nào có thể là bạn nhau. Ngọc không thể nào chơi thân với một cô gái hạ tiện như Vân Hà. Nếu hôm đó Ngọc có ngồi chung xe với Vân Hà là vì một sự ngẫu nhiên nào đó mà thôi. Tôi nghĩ rằng cái nhà cô Vân Hà đó cũng chẳng biết gì hết về Ngọc. Tôi có đi gặp cô ta với cuốn báo Phụ Nữ lằm cằm cầm trong tay, như một anh con trai mới lớn mặt đầy mụn trứng cá đi gặp người con gái đầu tiên trong đời qua mục Tìm Bạn trên báo cũng chỉ là vô ích mà thôi. Nhưng tôi đã hẹn với cô ta rồi. Tôi cứ đến, có không tìm được gì mới về Ngọc, tôi cũng chẳng mất mát gì. Thượng sĩ Bái đã mất công tìm địa chỉ cô này cho tôi. Tôi gặp cô ta thì Thượng sĩ Bái sẽ khỏi phải gặp. Và tôi muốn gặp Vân Hà vì tôi quá thèm nói chuyện về Ngọc. Ít nhất, Vân Hà cũng đã có cùng sống với người tôi yêu thương trên chiếc xe mất trộm gặp tai nạn ấy.

Lúc nói chuyện với Vân Hà xong, tôi chưa bận quần áo. Tôi đang nằm trong bồn tắm thì chuông điện thoại reo và Vân Hà gọi tới. Giờ đây, buông ống nói xuống, tôi quay lại và nhìn thấy tôi không quần áo che thân, đứng trong chiếc gương tủ áo. Từ ngày Ngọc đi, từ ngày Ngọc mất tích, tôi không soi kiếng, trừ những buổi sáng tôi nhìn vào kiếng để cạo mặt. Đột nhiên tôi thấy tôi trần truồng... Và tôi rùng mình kinh sợ... Chỉ mới có mười ngày qua kể từ ngày tôi xa Ngọc, vậy mà tôi biến đổi quá chừng. Người tôi gầy ốm đến khủng khiếp. Từ mười ngày, mười đêm nay, tôi vẫn ăn, vẫn ngủ đều, nhưng tôi gầy như người tuyệt thực. Các bạn tôi vẫn cho tôi là người có thân hình đẹp, mặc dầu từ mười năm nay tôi không còn chăm tập thể dục nữa, chỉ thỉnh thoảng tôi mới đi bơi, đánh te-nít v...v... Nếu các bạn tôi trông thấy thân hình “bộ xương cứu Chúa” của tôi lúc này, chắc họ phải ngạc nhiên và không còn cho tôi là người có thân hình “lực sĩ” nữa. Tôi gầy đến nỗi bao nhiêu xương sườn, xương ngực của tôi lộ hết cả ra. Tôi có thể đếm từng đốt xương một. Xương háng tôi lòi ra... Và lần đầu tiên trong đời tôi tự hỏi Ngọc còn có thể nào yêu nổi tôi khi nàng thấy thân thể tôi tàn tạ đến như vậy chẳng? Khi tôi đã tự hỏi một câu ngớ ngẩn và đần độn đến như vậy, tôi biết rằng tâm trí tôi đã khủng hoảng quá lắm rồi.

★★★

Nhà Hàng Casino không phải chỉ là nơi có toàn lính ngoại quốc tới giải trí và những người đàn bà tới đó không phải chỉ toàn là gái chơi bời. Ở đây có đủ mọi hạng người lui tới, nhưng đa số đều làm những nghề bất chính, những nghề cần sợ hãi và lẩn tránh những người làm nghề cảnh sát thẳng thắn như Thiếu tá Trịnh. Đây cũng là một nhà hàng vào loại lớn ở Sài Gòn, có đủ cả phòng ăn, Bar Rượu, Dancing và trên lầu là khách sạn. Tôi vốn có ác cảm với nhà hàng này nên tôi tới đó với tất cả những thành kiến xấu về nó. Tôi thấy nhà hàng vẫn không thay đổi gì nhiều. Có khác chẳng là phòng ăn cũng như Dancing bây giờ được gắn máy lạnh và bảng hiệu cùng những tờ thực đơn xưa viết bằng tiếng Pháp nay đổi thành tiếng Anh. Đa số khách tới đây ăn chơi vẫn là người ngoại quốc. Ngoại quốc ở đây gồm những binh sĩ Mỹ và những anh Ba Tàu. Cô Vân Hà hẹn gặp tôi ở đó. Và nơi hẹn cho tới lúc tôi đặt chân vào đó vẫn còn làm cho tôi ngạc nhiên. Một cô bạn của Ngọc lui tới nơi đây làm gì?

Tôi tới đó thật sớm. Mới bốn giờ chiều đã có tôi ở đó. Cũng như ngày hôm qua, một cơn mưa lớn giáng xuống thành phố. Tôi ngồi ngay ở Bar để uống rượu. Bar Rượu nhìn ngay ra cửa vào Nhà Hàng. Tôi ngồi chú ý nhìn ra cửa, thấy người đàn bà nào có thể là Vân Hà bước vào là tôi ra hỏi ngay. Nhiều chiếc tắc xi dừng lại trước cửa. Có nhiều người đàn bà vào Nhà Hàng, nhưng người nào cũng đi với đàn ông. Tôi ngồi đó suốt cả giờ mà vẫn không thấy một người đàn bà nào để có thể nghĩ là Vân Hà. Tôi uống Martini. Dường như chỉ có Martini là hợp với tôi, nghĩa là tôi chỉ có thể uống Martini mà không bị nôn mửa. Tôi ngồi buồn nhớ đến hình ảnh người đàn bà nằm phục dưới chân Đức Mẹ Maria trước Vương Cung Thánh Đường trưa qua... Tới hôm nay, vấn đề... – không, phải gọi là “thảm kịch” như các nhà văn mới trong nhóm Sáng Tạo thường gọi chuyện đời mới đúng – thảm kịch của bà đó đã diễn tiến ra sao? Lòng Tin và sự cầu xin đã giúp được những gì cho bà ấy ...? Lại còn cái nhà anh thầy bói làm trò quỷ thuật nữa. Giờ này, trời lại mưa, không có ai lặn lội tới nhờ Thầy coi bói, chắc Thầy lại chui vào đám bạc cò con trong nhà Thầy để giải trí lành mạnh rồi. Việc nhớ tới anh Thầy Bói và việc tôi đi coi bói hôm qua cho tôi có một nhận định về những anh thầy bói và nghề coi bói. Theo tôi, đó là một nghề dễ – tương đối dễ kiếm tiền thôi, tự nhiên, vì làm nghề Thầy bói mà không khéo nói thì cũng chẳng làm sao kiếm được ra nhiều tiền – tôi cho làm Thầy bói để kiếm tiền vì khách đến coi bói chỉ gồm có hai hạng người: một là loại người nhàn rỗi, không có việc gì làm, lại có thừa tiền, như những cô chơi bời hạng sang chẳng hạn, hai là loại người đang có tâm sự u uẩn, sợ hãi, đang bị đe dọa vì những tai nạn gì khủng khiếp...

Chỉ có hai hạng người ấy mới chịu mất tiền cho thầy bói, và cả hai hạng người đó đều không khó tánh. Hạng trên chỉ cần coi để giết thì giờ, miễn là được ca tụng, được đề cao, được nghe nói về sau mình sẽ giàu, sang... là hài lòng rồi. Còn hạng sau cũng vậy. Hạng người sau chỉ mong được nghe nói là cái tai họa kinh khiếp mà mình đang sợ hãi sẽ không đến với mình. Vậy thôi. Tôi suy nghĩ dằng dãi như vậy về nghề bói toán và tâm trạng của những người mất tiền cho thầy bói và uống rượu. Khi không cần uống vội, tôi cũng uống được khá nhiều. Đến ly Martini thứ ba, tôi chợt thấy một thiếu phụ bận đầm – chiếc áo hoa màu sắc sỡ, tay cầm cái sắc da nâu – từ trong phòng ăn bên trong đi ra. Tôi nhìn nàng rồi quay đi vì tôi không chú ý đến những người ngồi trong phòng ăn. Nàng nữ ca sĩ hệt Vân Hà, người hẹn gặp tôi ở đây, chắc chắn là phải tới muộn hơn tôi. Tôi chỉ chú ý nhìn ra cửa.

Giọng nói khàn khàn của thiếu phụ bận đầm vang lên sau lưng tôi, nàng hỏi người bồi sau Bar rượu:

– Từ hồi năm giờ đến giờ... chú có thấy ông nào vô đây tay cầm quyển Phụ Nữ không, chú?

Khi nàng chưa nói hết câu hỏi đó, tôi đã nhận ra tiếng nói của Vân Hà, tiếng nói tầm thường và có vẻ hạ tiện mà tôi đã nghe được qua máy điện thoại. Tôi đang chờ nàng và nàng đã vô nhà hàng từ bao giờ ...

Tôi vội vàng quay lại:

– Thưa... cô là cô Vân Hà?

Nàng gật đầu, miệng mỉm cười. Tôi gượng cười:

– Tôi xin lỗi, tôi quên khuấy đi mất việc cô bảo tôi mua tờ báo cầm tay... Tôi ngồi chờ cô ở đây từ bốn giờ... Chắc hồi nãy cô vào cô đã thấy tôi ngồi đây... Thật là tôi quên mất chuyện tờ báo ...

Anh bồi trở mắt nhìn chúng tôi. Anh không hiểu là chúng tôi nói gì với nhau. Song, cứ nhìn vẻ mặt anh, tôi biết là anh ta nghĩ rằng chúng tôi không phải là một bộ đôi lương thiện. Vân Hà biết chắc người nàng chờ là tôi rồi, song, như một thiếu phụ lương thiện nhất đời chưa từng bao giờ hẹn hò với đàn ông lạ ở nơi công cộng, nàng nhìn tôi từ đầu đến chân và nàng hỏi:

– Có phải ông là ông... Hoàng Tuấn không?

Với một giọng nói khàn khàn, khao khao “vịt đực” như vậy, tôi không hiểu vì lý do nào nàng dám ôm mộng làm nữ ca sĩ?

Nếu nàng ở Mỹ Quốc và nàng là người da đen, nếu nàng lại biết thổi kèn Trompette và thổi hay như Louis Armstrong thì may ra nàng có thể trở thành nữ ca sĩ da đen nổi tiếng với những bài “blues” như Louis Armstrong.

– Dạ... tôi.

Tôi tự giới thiệu một câu rất thừa:

– Tôi vừa từ Nam Vang về được hai ngày ...

Chính Vân Hà lại là người tỉnh trí hơn hết trong tình trạng bối rối này, nàng nhìn vào phòng ăn bên trong:

– Trong này không biết có chỗ nào ngồi nói chuyện được không...?

Nàng làm như nàng mới tới đây lần này là lần đầu. Nhưng không sao, mặc cho nàng làm điệu, mặc cho nàng vờ vẩn, nàng chỉ cần nói với tôi vài chuyện về Ngọc là tôi hài lòng rồi.

– Thưa... chắc phải có chứ. Mời cô vô... Cô tới đây đã lâu lắm chưa? Tôi thật bất lịch sự quá ...

– Tôi đã tính đi về mấy lần... Chờ anh lâu quá đi ...

– Tôi tới đây từ bốn giờ... Tôi tính tới đây mới mua tờ báo... Tôi nhớ trước cửa đây cũng có hàng báo. Vậy mà tới nơi tôi quên khuấy đi mất... Thật bậy ...

Vân Hà cười rình rích. Đúng là giọng cười vô duyên trong máy điện thoại mà tôi đã nghe hồi nãy. Nàng đi trước tôi, những bước đi nhảy nhẩy như bước đi của những cô gái mới biết nhảy đầm đứng đầu cũng nhún nhảy hoặc của một cô gái nhảy nhà nghề đã sống cả chục năm với nghề và từ mười năm nay, đêm nào cũng nhảy.

– Tôi biết. Lúc tôi tới, tôi đã thấy anh ngồi ở đấy rồi. Tôi đã ngờ... anh ngay, nhưng chỉ vì không thấy anh cầm tờ Phụ Nữ trong tay nên tôi không dám hỏi... Tôi... không ngờ anh... đẹp trai quá... Ngọc lấy anh thật xứng đôi ...

Tôi càng thêm bối rối. Tôi không quen giao thiệp với loại đàn bà khen đàn ông đẹp trai một cách sỗ sàng, trắng trợn như vậy. Nếu Vân Hà là một phụ nữ Tây phương thì không nói làm gì ... Tôi bối rối vì nàng lại là bạn cũ của vợ tôi. Nàng đưa tôi tới ngồi trên chiếc bàn nàng đã chiếm từ nãy. Trên bàn có một ly Coca Cola uống dở. Nàng ngồi đó đúng như một cô gái chơi ngồi chờ khách mà người ta vẫn thấy ngồi hàng giờ với một ly nước ngọt trước mặt trong những nhà hàng. Người thiếu phụ quá “rẻ tiền” này lại có thể là bạn của vợ tôi sao? Cho tới lúc này, khi đã gặp mặt nàng, tôi vẫn còn hồ nghi. Không... Chắc chắn là không thể như vậy được. Phải có một cái gì bí ẩn trong sự liên lạc giữa Ngọc và người thiếu phụ này. Tôi sắp được biết sự bí mật ấy.

– Chồng tôi mà ông biết... tôi hẹn gặp anh ở đây như vậy chắc ông giết tôi mất... Ngọc nó có nói gì với anh về chuyện chồng con tôi không? Tôi không được sung sướng như Ngọc... Tôi vất vả về đường chồng con lắm anh ạ... Chồng tôi... ông ghen kinh khủng... Mà tôi thì tôi cũng như Ngọc... tôi có nhiều bạn, giao thiệp rộng... Minh sống theo... Tây... bạn trai cũng như bạn gái thôi... Đâu phải cứ là bạn là phải có tình ý với nhau... Anh đồng ý với tôi chứ?? Nhưng ông chồng tôi ông không nghĩ thế... Mais... je lui pardonne... parce qu'il m'aime trop...

Câu tiếng Pháp của nàng làm cho người tôi sồn gai ốc. Tôi nhìn quanh chỉ sợ có người nghe lỏm được câu nói đó. Tôi nghĩ đến chuyện cứ cái đà này mà tiến tới, chỉ một lát nữa, Vân Hà sẽ nói toàn tiếng Pháp với tôi và nàng sẽ cho tôi biết là nàng là nữ sinh trường Đầm, như trường Marie Curie chẳng hạn. Tôi không muốn để nàng nói nhiều về cái tánh ghen của chồng nàng. Nếu đúng như nàng nói, ông chồng nàng mà xuất hiện đúng lúc này thì lòi thối to. Tôi cũng không muốn để nàng có dịp nói nhiều tiếng Pháp.

– Tôi cần gặp cô để hỏi cô về một chuyện ...

Đôi mắt to quầng đen và kẻ viết chì thật đậm trên lông mày của Vân Hà mở lớn nhìn tôi:

– Hối nãy... lúc nói “tê-lê-phôn”... anh nói gì tôi không nghe được rõ lắm... Anh nói Ngọc làm sao ...? Anh nói cái gì ...? Ngọc mất tích là... làm sao?

Thú thực là nói về chuyện vợ mình bỏ đi mất tích với một người bạn gái của vợ mình, hay là nói với bất cứ ai lạ hay quen thân, cũng là một chuyện khó nói. Tôi ấp úng mãi, nhưng trước sau gì tôi cũng phải nói, dù có muốn hay không. Vì vậy, tôi kể luôn cho Vân Hà biết hết về chuyện Ngọc. Nàng chú ý nghe tôi. Tuy nói nhiều, nhưng khi nghe, nàng cũng biết ngồi im và biết nghe, mặc dầu nàng vẫn không thể không “biểu diễn” những cái nhún vai, và bĩu môi, những cử chỉ như Đầm, học được của Đầm ở những người đàn bà Việt Nam vô duyên. Tôi vừa nói vừa nhìn kỹ Vân Hà.

Công bằng vô tư mà nói, Vân Hà không phải là người đàn bà xấu. Ngay cả với số tuổi này, nàng cũng không đến nỗi nào khó trông nếu nàng biết cách trang điểm, nghĩa là nàng đừng trét phấn trên mặt như trét vôi lên vách. Có lẽ vì nàng đã đánh phấn quá nhiều, quá lâu năm rồi nên làn da của nàng đã bị chất vôi trong phấn làm cho chết. Nếu bây giờ nàng không đánh phấn dày như vậy, làn da mặt nàng sẽ tái xanh như da người chết. Hậu quả của việc dùng phấn quá bừa bãi ấy là chất phấn làm cho da mặt nàng trở thành sần sùi, ram ráp và lúc nào nàng cũng đánh thật nhiều phấn để làm cho lỗ chân lông trên mặt nàng được lấp đầy đi. Nàng cũng là một người đàn bà khá nếu nàng lấy được một người chồng đàng hoàng, tử tế, yêu thương nàng và chịu khó chỉ bảo cho nàng cách sống, cách trang phục và trang điểm. Nhìn bộ mặt trám bụi phấn của Vân Hà, tôi càng thấy nàng và Ngọc khác nhau. Ngọc rất ít khi đánh phấn. Nàng dùng phấn rất ít, làn da mặt Ngọc vẫn còn y nguyên vẻ tươi mát của những thiếu nữ dậy thì, trong khi làn da mặt của Vân Hà đã già cỗi như da mặt của một bà già. Trước đây, khi còn là một thiếu nữ trên dưới hai mươi tuổi, tức là trong thời giao du với Ngọc, nếu quả hai người có một thời là bạn với nhau – Vân Hà, lúc đó còn có tên là Kim Phụng, là một cô không đẹp mà cũng không xấu. Có lẽ chính vì kém nhan sắc nên Vân Hà đã không trở thành nữ ca sĩ. Tôi không biết rõ lắm về tình trạng ca nhạc ở Sài Gòn, nhưng đọc các phóng sự về giới nữ ca sĩ đăng trên báo, tôi thấy nói rằng ở Sài Gòn, với phong trào những Phòng Trà Ca Nhạc, những cô gái có nhan sắc rất dễ trở thành nữ ca sĩ mặc dầu không có giọng hát.

Khi tôi kể xong chuyện khổ tâm của tôi, Vân Hà trở lại – chỉ trong vài phút mà thôi – người thiếu nữ không đẹp nhưng hãy còn vui và hiền ngày xưa. Nàng nhìn tôi với đôi mắt chan chứa tình cảm. Lúc đó tôi thấy là tôi có cảm tình với nàng và tôi quên đi tất cả những gì nàng làm gọi là “bê bối, không đẹp” trong hiện tại.

– Tôi thật lấy làm buồn cho anh ...

Giọng nói của nàng làm cho tôi cảm động. Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện về Ngọc với một người đàn bà. Vân Hà hỏi tiếp:

– Tôi có thể giúp gì cho anh được?... Nếu anh muốn ...

Trong giây phút, tôi kinh sợ. Tôi tưởng làm lời của Vân Hà là một lời mời mọc... Nếu tôi muốn nàng sẽ có thể an ủi tôi... Nhưng may sao nàng tiếp ngay:

– ... Anh cứ nói, tôi sẵn sàng giúp anh... Nhưng thật là hiện giờ tôi không biết Ngọc ở đâu. Bằng có là Ngọc về đây mà tôi đâu có biết... Lúc tôi nghe má tôi nói chồng cô Ngọc đến nhà tìm tôi, tôi không nhớ là cô Ngọc nào... Má tôi lại không gặp tôi, bà cho thằng em tôi đi tìm tôi... Làm tôi suy nghĩ mãi không biết là chồng cô Ngọc nào... Tôi có tới ba bốn cô bạn tên là Ngọc ...